

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2596/2025
01.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Немања Борисављевић, адвокат из ..., против туженог „Тргоцентар“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Јовица Косић, адвокат из ..., ради утврђења, поништаја споразума и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3003/24 од 03.04.2025. године, у седници одржаној 01.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3003/24 од 03.04.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 351/23 од 18.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је тужиљи незаконито престао радни однос дана 30.09.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се поништи као незаконит споразум о престанку радног односа тужиље са туженим од 30.09.2020. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду од 26.09.2020. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев за накнаду штете у износу од 540.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 254.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3003/24 од 03.04.2025. године, обијена је жалба тужиље, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, из свих законских ралога из члана 407. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. и 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) - ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде због којих се ревизија у смислу члана 407. став 1. ЗПП, може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на неодређено време, на пословима ..., на основу уговора о раду од 26.9.2020. године. Тужиљи је престао радни однос на основу споразума који је са послодавцем закључила дана 30.09.2020. године, на коме се налазе потпис тужиље и факсимил печата са потписом заступника послодавца ББ. Тужиља је са евиденције обавезног социјалног осигурања одјављена почев од 02.10.2020. године. Из исказа сведока ВВ, запослене на радном месту ... Службе за ..., утврђено је да је од стране менаџера продаје обавештена да тужиља жели да раскине радни однос, након чега је потписан споразум о престанку радног односа. Веродостојност потписа тужиље на предметном споразуму утврђен је налазом и мишљењем судског вештака из области графоскопије Радослава Свичевића од 22.9.2022. године. Овлашћењем директора туженог од 22.2.2011. године, ББ, заступник туженог, је овлашћен да одлучује о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, односно да закључује и потписује Уговоре о раду и Анексе уговора о раду, споразуме о престанку радног односа, да доноси упозорења и решења о отказу Уговора о раду, решења о годишњим одморима, одсуствима са посла и све остале акте у вези са радним односима, самостално и без ограничења.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев, налазећи да је споразум о престанку радног односа закључен на основу слободно изражене воље тужиље за његово закључење, да је споразум потписан од стране тужиље, као и да је заступник туженог ББ имао овлашћење за одлучивање о правима, обавезама и одговорностима из радног односа у смислу члана 192. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, становиште нижестепених судова засновано је на правилној примени материјалног права.

Један од разлога за престанак радног односа по члану 175. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 75/14) је споразум између запосленог и послодавца, који сагласно члану 177. тог закона мора изражавати сагласност воља уговорних страна.

Одредбом члана 177. Закона о раду, у ставу 1. прописано је да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог. Ставом 2. наведеног члана прописано је да је пре потписивања споразума послодавац дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању

права за случај незапослености. Према цитираној одредби закона основ за престанак радног односа је споразум који закључују послодавац и запослени. Сматра се да је споразум закључен када послодавац и запослени постигну сагласност како о престанку радног односа, тако и у погледу осталих питања која су од значаја за престанак радног односа (дан прекида рада, исплата неисплаћених зарада и других примања по основу рада, право у погледу неискоришћеног годишњег одмора и др). Да би споразумни престанак радног односа производио радноправно дејство он мора да буде резултат слободно изражене воље, да буде закључен у писаној форми, будући да такав споразум има снагу коначног појединачног акта и представља основ за престанак радног односа.

У конкретном случају, парничне странке су закључиле предметни споразум о престанку радног односа дана 30.09.2020. године, тужилја је исти својеручно потписала, а сходно члану 177. став 2. Закона о раду обавештена је о свим последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености, што је констатовано у самом споразуму.

Неосновани су наводи ревизије да тужилја није туженом доставила предлог за споразумни раскид радног односа, нити је постојала воља тужилје да јој престане радни однос, с обзиром да из исказа сведока ВВ, ... Службе за ... код туженог, произлази да је престанак радног односа иницирала тужилја, да је потписала споразум о престанку радног односа у коме је наведен датум престанка радног односа, из чега произлази да је своју вољу изразила слободно, јасно, недвосмислено и без мана у вољи. Тужилја није доказала да је споразум био резултат мана воље, нити да је исти бланко потписала приликом закључења уговора о раду, супротно наводима у ревизији.

Ревизијом се неосновано указује да побијани споразум није потписан од стране овлашћеног лица, јер садржи факсимил потписа ББ, заступника туженог, овлашћеног од стране директора туженог за одлучивање о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, у смислу члана 192. Закона о раду.

Имајући у виду да је тужилји законито престао радни однос, неоснован је њен захтев за накнаду штете у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Како се ни осталим наводима ревизије, који представљају понављање жалбених навода и навода изнетих у првостепеном поступку и који су били предмет правилне оцене нижестепених судова, не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, то је Врховни суд на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Наводи одговора на ревизију нису били нужни за доношење одлуке о ревизији, па је одлука у ставу другом изреке донета на основу одредби члана 165. став 1. и 154. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић